

jo, fordi han — det vide ogsaa alle — vil ind ved Nyminddegab og ikke andre Steder. Men jeg vil sige, at Haabet er ikke stort for, at det bliver der. Da det ærede Medlem ikke er til Stede, skal jeg ikke komme ind paa en Imødegaaelse af hans Foredrag, det har jeg ogsaa sagt, jeg skal afholde mig fra for ikke at afføde en Diskussion. Der er dog en Ting, jeg vil understrege. Det ærede Medlem sagde, at det i Grunden ikke var nogen Imødekommen, noget Kompromis med de sydboende, med Gabsfolkene, naar vi nu gik til Hvide Sande, al den Stund det kun var en løs Gennemskæring, der blev foreslaaet, og det ønskede han ikke. Han udtalte ogsaa, at naar han kunde gaa med til et Udløb ved Hvide Sande, var det under Forudsætning af, at det blev et befæstet, i alt Fald et fast Gennemløb. Ja, ja, det er jo ikke saa lille en Indrømmelse, men længere henne i sit Foredrag pointerede han særlig, at dette er kun en Begyndelse, der er noget andet, der staar bagved. Se, det kan jeg nu ikke forstaa. Han kan nok være med til at stemme for et fast Udløb ved Hvide Sande, men samtidig stiller han, naar der kun foreslaas et løst Udløb, det op som noget skræmmende, at der er en stor Bevilling i Udsigt.

Hertil skal jeg indskrænke mig. Selv om jeg ikke naar det, jeg ønsker, vil jeg dog sige, at noget er bedre end intet.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg skal i Betragtning af samtlige foreliggende Omstændigheder, navnlig ogsaa det ringe Antal Medlemmer, der er til Stede, indskrænke mig til det mindst mulige. Jeg skal begynde med at takke Finansudvalget, fordi det paa de enkelte Undtagelser nær, som Forhandlingen her væsentlig har drejet sig om, har tiltraadt alle de mangfoldige af mig stillede Ændringsforslag. For øvrigt skal jeg ikke dvæle videre ved disse. Der er dog af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) rettet et Spørgsmaal til mig, som jeg lige i Forbigaaende skal besvare. Det er med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 34 om at give en noget videre Bemyndigelse for Ministeren til at understøtte Enker efter Mænd, der have tilsat Livet i Statsbanernes Tjeneste, end Loven nu hjemler. Han spurgte, om denne Bemyndigelse kunde faa tilbagevirkende Kraft. Dertil maa jeg sige Nej. Efter de Ord, der ere brugte: „fast ansatte, der omkomme under Udførelsen af deres Tjeneste ved Stats-

banerne“ osv., vil det kun kunne komme til Anvendelse paa dem, der efter denne Lovs Ikrafttræden omkomme. Havde man næret Ønske om at komme Enker efter fast ansatte, der tidligere ere omkomne, til Hjælp, saa maatte man have formuleret Bemyndigelsen anderledes; dette kunde jo være sket ved et Underændringsforslag til Ændringsforslaget, men et saadant er jo ikke stillet.

Jeg vender mig saa til de omstridte 3—4 Punkter, og der kommer jeg da først til Spørgsmaalet om det tilsigtede ny Udløb fra Ringkøbing Fjord. Jeg vil derom sige, at det, som jeg fra første Færd af paa det stærkeste havde faaet Indtrykket af, var, at der her forelaa et Spørgsmaal, som jeg ikke kunde komme udenom. Det kunde ikke hjælpe at tisse paa de paa-gældende Krav, og det kunde ikke hjælpe at overse dem, thi de vare saa stærke, at de maatte løses. Hvor stor Uenighed der end var derovre, hvor indviklet Sagen end var, og hvor fristende det end derfor kunde være at sige: Bliv mig fra Livet dermed, saa maatte jeg dog erkende, at de Interesser, der staa paa Spil, ere saa store, at jeg paa den Plads, hvor jeg staar, ikke har turdet forsvare at sidde dem overhørig. Det er Fiskeriet, det er Landbruget, som trænge paa og trænge paa med Krav saa stærke og begrundede, at man maatte tage Hensyn til dem. De ere jo ogsaa understøttede fra anden Side end fra selve Beboerne. Det danske Hedeselskab f. Eks. har jo ogsaa haft Anledning til at erklære sig i Sagen og har udtalt sig i lignende Retning. Men Uenighed — det er ganske sandt — det har der været, og det er der. Under disse Omstændigheder havde jeg lige fra Begyndelsen af, da jeg fik med denne Sag at gøre, opfattet det som min Pligt at fremkomme med et Forslag til en Løsning, og det laa da nær for mig straks at stille Forslag om at gaa til en Løsning, som jeg kunde anbefale — idet jeg selv troede derpaa — som en endelig. Det vilde have ført til, at jeg maatte have stillet Forslag om et befæstet Udløb fra den Del af Ringkøbing Fjord, hvorfra Gennemskæringen efter min Overbevisning alene kan føres, naar der skal være Tale om at opnaa de Fordele, som man venter sig af Gennemskæringen, Fordele med Hensyn til Fiskeriet og med Hensyn til Landbruget og i sidste Henseende dels med Hensyn til rigeligt Vand, naar de skulle have det, og Afvanding, hvor de trænge dertil. Saa-danne Fordele ville efter alt, hvad der